

ICI'

Passerelle en kunstencentrum BUDA laten jongeren schitteren in spraakmakende 'remake'

Bij de oprichting van het Kortrijkse kunstencentrum Buda, vijf jaar geleden, werd Passerelle genoemd als 'prioritaire partner'. Die liefdesverklaring bleek geen loze belofte.

Het jongste wapenfeit was ICI' (lees: ICI prime), een herwerking met jonge amateurdansers van de voorstelling ICI door Mylène Benoit en Olivier Normand.

Mylène Benoit met enkele dansers van ICI' tijdens de repetities

Het idee om samen met Passerelle een eigen versie te laten maken van ICI ontstond een flink jaar geleden, bij het eerste toonmoment van de voorstelling tijdens het kunstfestival VIA in Mons. **Barbara Raes**, die toen nog de artistieke lijnen voor kunstencentrum BUDA uittekende, woonde het toonmoment bij en zag meteen heel wat mogelijkheden. "ICI was toen echt nog een work-in-progress", vertelt ze, "maar met een groot potentieel. Het vertrekpunt voor de voorstelling is bijzonder simpel: een danser staat voor een camera met daarachter een scherm. Op dat scherm worden de camerabeelden geprojecteerd. Je krijgt dus een soort spiegel, maar er zit vertraging op, van ongeveer twintig seconden. De danser voert een beweging uit, maakt plaats voor een andere danser en die moet dan exact kopiëren wat hij op het scherm ziet."

"Eigenlijk spelen we een soort spel," valt choreografe **Mylène Benoit** bij, "tussen het heden, het verleden - wat je op het scherm ziet - en de toekomst. Want alles wat je doet heeft invloed op het verdere verloop van de voorstelling. Bij het begin van de voorstelling houden we het nog vrij simpel, zodat het publiek de tijd krijgt om het concept te doorgronden. Maar we gaan steeds meer experimenteren met de dimensies van tijd. Eén danser doet bijvoorbeeld alsof hij iemand in de armen sluit. De andere doet dat twintig seconden later na, maar die eerste is er ondertussen naast gaan staan, zodat hij geknuffeld wordt. Het is echt een maf principe dat je als danser onder meer toelaat om een soort avatar te creëren, een virtuele cloon van jezelf en om daar mee te gaan spelen. Het is een spel met tijd, werkelijkheid en identiteit. Want de beweging die oorspronkelijk door een jongen van dertien werd uitgevoerd, wordt later gekopieerd door een meisje van twintig. Oud, jong, man, vrouw wisselen elkaar af. Het aantal mogelijkheden is eindeloos."

"Het leek mij een bijzonder goed idee om ook jonge amateurdansers met dat concept te laten spelen", vervolgt Barbara, "binnen een workshop bijvoorbeeld of, beter nog, binnen het kader van een echte voorstelling. Ik ben dezelfde avond nog met het voorstel naar Mylène getrokken en ze deelde duidelijk mijn enthousiasme."

ICI' in Kortrijk was artistiek de beste versie die we tot nu toe gemaakt hebben. De kinderen en jongeren die deelnamen waren zeer precies. Ze voerden alle opdrachten uit met een grote concentratie en dat is cruciaal voor deze voorstelling.

Mylène Benoit

"Het concept die de basis vormt voor ICI, leent zich inderdaad uitstekend om met amateurgroepen te werken", bevestigt Mylène. "We hebben het ondertussen op verscheidene plaatsen uitgeprobeerd en het is iedere keer weer verrassend. Al moet ik zeggen dat de versie in Kortrijk artistiek de beste is die we tot nu toe hebben gemaakt. Het leuke was dat we een heel diverse groep hadden, kinderen en jongeren van acht jaar tot midden in de twintig. En, nog belangrijker, ze waren zeer precies. Ze voerden alle opdrachten uit met een grote concentratie en dat is cruciaal voor deze voorstelling. Waarschijnlijk had dat veel te maken met de aanwezigheid van Pol Coussement, artistiek coördinator bij Passerelle. De jongeren hebben een groot respect voor hem. Als hij de repetities bijwoonde, wat meestal het geval

sfeerbeeld uit ICI'

Passerelle heeft een grote knowhow rond hedendaagse dans en een verrassend groot draagvlak. Ze bereiken heel veel mensen. Dat maakt Passerelle bijzonder interessant als partner.

Barbara Raes

was, dan merkte je dat de groep veel kalmer was en een sterkere focus had. Hij gaf ook veel feedback. Daarmee bedoel ik niet dat hij zich echt moeide met de repetities, maar op het einde van de dag overliep hij regelmatig wat hij gezien had, als buitenstaander zo'n beetje. En dat heeft veel bijgedragen tot het succes.

Met een ontroerende naturel

ICI' is eind maart 2011 voorgesteld in kunstencentrum BUDA, samen met het oorspronkelijke ICI. "De confrontatie tussen de twee voorstellingen was bijzonder fascinerend", vertelt Barbara. "Het bewegingsmateriaal voor ICI' was uiteraard zo rijk niet als dat van ICI, maar toch heel mooi. Die jongeren waren ook heel precies in wat ze deden, je kon de concentratie en de wil om het goed te doen aflezen op hun gezicht. Dat maakte het op bepaalde momenten bijzonder ontroerend. Ook de livemuziek was een grote meerwaarde in ICI'. Wanneer de beelden met vertraging geprojecteerd werden kon je een echo van de muziek horen, als een canon, wat een extra dimensie gaf". "Die live muziek, van een gitarist, hebben we in Kortrijk voor het eerst uitgeprobeerd en was effectief goed", zegt Mylène. "De muzikant die de muziek gecomponeerd heeft voor het oorspronkelijke ICI, was niet zo happig om live te spelen voor een publiek en was ook beter vertrouwd met elektronische muziek. Daarom werken we met een soundtrack op cd. Maar de voorstelling staat zo hard open voor nieuwe mogelijkheden en veranderingen dat ik het in Kortrijk met een gitarist wou proberen. En we zijn nu zo enthousiast dat we overwegen om hem ook in ICI te integreren. Maar wat Barbara zegt klopt dus hé. ICI' in Kortrijk leverde zeker een meerwaarde aan het oorspronkelijk stuk en was op een aantal vlakken zelfs nog beter. In de voorstelling gaat het er namelijk niet zo hard om of je kan dansen, maar hoe je omgaat met de werkelijkheid, met wat er op het scherm gebeurt. En hoe meer 'naturel' de dansers hebben, hoe beter. 't Is belangrijk dat

ze echt aandachtig zijn en nog kunnen verrast worden door wat er gebeurt, want dan schemert hun persoonlijkheid door. En dat is waar ik in deze voorstelling op uit ben: dat de toeschouwers, doorheen de voorstelling, onrechtstreeks een portret krijgen van de mensen op het podium."

Uit het oog, niet uit het hart

Barbara Raes is ondertussen vertrokken bij kunstencentrum Buda om voor de Gentse Vooruit te werken, maar blijft met Passerelle in contact. "Voor ik in Kortrijk werkte, had ik uiteraard al van Passerelle gehoord. Maar ik zag hen vooral als een soort gezelschap, dat je kan boeken voor een voorstelling. Later pas ben ik gaan inzien dat je veel ruimer met hen kan samenwerken. Passerelle heeft een grote knowhow rond hedendaagse dans en een verrassend groot draagvlak. Ze bereiken heel veel mensen. Dat maakt hen tot een bijzonder interessante partner. Tijdens mijn periode bij kunstencentrum BUDA heb ik hen regelmatig in contact gebracht met choreografen die hen iets te bieden hadden en ook zelf wat konden bijleren van zo'n samenwerking. Andros Zins Browne bijvoorbeeld, Vincenzo Carta, Benjamin Vandewalle,... Wellicht zal ik nog andere jonge artiesten doorverwijzen. Los daarvan organiseren we in **De Vooruit** samen met Passerelle **dans.arts** in Gent. Dat is een reeks sessies waarin choreografen niet zozeer rond techniek werken, maar rond creatie, het artistieke, zeg maar. Ze zijn dus niet van mij af!" (lacht)